

De Schauspieldirektor

MICHAËL DE COCK /
FABRICE MURGIA /
ALAIN ALTINOGLU

Een muzikale Mozartkugel als troost

Johan Thielemans

Gezien op 23 februari 2021
De Munt / streaming

Een opera niemendalletje van Mozart in een lege theaterzaal : een troost voor de muzikliefhebber die zich moet tevreden stellen met het nieuwe normaal: streaming. De komedie is geestig, en muzikaal laat Alain Antinoglu zijn zangers en het orkest schitteren. Voeg er een streepje streetdance bij , en je hebt een genoeglijk uurtje in de Munt. Wachtend op betere tijden.

25 FEBRUARI 2021

Een lege zaal en een publiek in operanood – dat kan niet. In Brussel hebben niet minder dan twee theaterdirecteurs en één operadirecteur de handen in elkaar geslagen. Iets doen is beter dan niets doen. Ze kwamen uit bij een niemendalletje van Mozart – over de moeilijkheden van een operadirecteur. Dat levert geen dramatische opera op , maar een leuk tussendoortje. Deze mini-opera bestaat uit een klein aantal muzikale nummers, en veel gesproken tekst.

Die tekst is zo verouderd dat er aan gesleuteld moest worden. De twee bewerkers, Michael De Cock en Fabrice Murgia, volgen het verhaal, maar met hedendaagse toetsen. De intrige draait rond een schouwburgdirecteur die toestemming probeer te krijgen om een stuk op te voeren. Dat klinkt vandaag, met de coronacrisis, als een maar al te bekend probleem. Hij slaagt er toch in om die van ‘Brussel’ –in al zijn geledingen (!)- te bekomen.

Dat is een nogal beperkte plot. Zoekend naar wat opvulling, kwamen de bewerkers uit op het verhaal van een actrice, die absoluut wil mee op het podium wil staan. Haar minnaar bepleit haar zaak, maar moet zelf ook een staaltje van zijn kunnen (sic) geven. Hij reciteert een tekst over geneesheren bij Molière. Murgia laat dit door Achille Ridolfi in een ‘grappige’ ouderwetse stijl doen, alsof hij niet op de hoogte was van de ontspannen Franse stijl van vandaag.

Merkwaardig is ook dat de ‘lastige’ actrice zo goed als geen woord mag zeggen. De actrice Marie-Aurore d’ Awans komt later keet schoppen rond gages : acteurs moeten evenveel betaald worden als zangers. Dit sociaal probleem was bij

Mozart al een gevoelig onderwerp. Gelukkig vertolkt Mieke De Grootte de 'hoofdrol' met verve.

Er is in de bewerking zelfs een vleugje Milo Rau te bespeuren : twee zwarte dansers (die aanvankelijk iets weg hebben van migranten, die op het Muntplein rondhangen) dringen het theater binnen. Deze Nadine Baboy en Hervé Loka Sombo trakteren ons op een inventief stukje streetdance op de tonen van Mozart. Een kort heerlijk moment. Maar waarom de drie acteurs ondanks al die actualisering toch in 'Mozart'-klederen rondlopen ontging me. Maar goed, met wat goede wil kan je lachen – of glimlachen.

Een belangrijke rol speelt dirigent Alain Altinoglu. Hij stoffeerde de voorstelling met extra muziek, die hij putte uit Mozart's repertoire, zoals de finale van de 39ste symfonie, de ouverture van 'Le Nozze di Figaro' en de concertaria 'Vorrei Spiegarmi' over een pijnlijk afscheid. Dat gebeurt natuurlijk in een corona veilige situatie. Het orkest zit op het toneel in een leeg theater. Maar Antinoglu dirigeert met zichtbaar plezier de aanstekelijke muziek.

Muzikaal valt het gezongen gedeelte op de schouders van Lenneke Ruiten en Simona Sarturova. Ze leveren een muzikaal duel waarin ze aan elkaar gewaagd zijn, ook in de moeilijke coloratuurpassages. Lenneke Ruiten voor wel voor het bijzonderste moment bij het woordje *adagio*, met dank aan Mozart. Orkest en zangers voldoen aan één van de spreuken uit de tekst: 'Kunstenaars moeten er steeds naar streven om uit te blinken'.

Muzikaal is deze 'Der Schauspieldirektor' dus best genietbaar. Een beetje *fun* is in deze coronatijden ook welkom. We zijn dan al tevreden met een muzikale Mozartkugel.